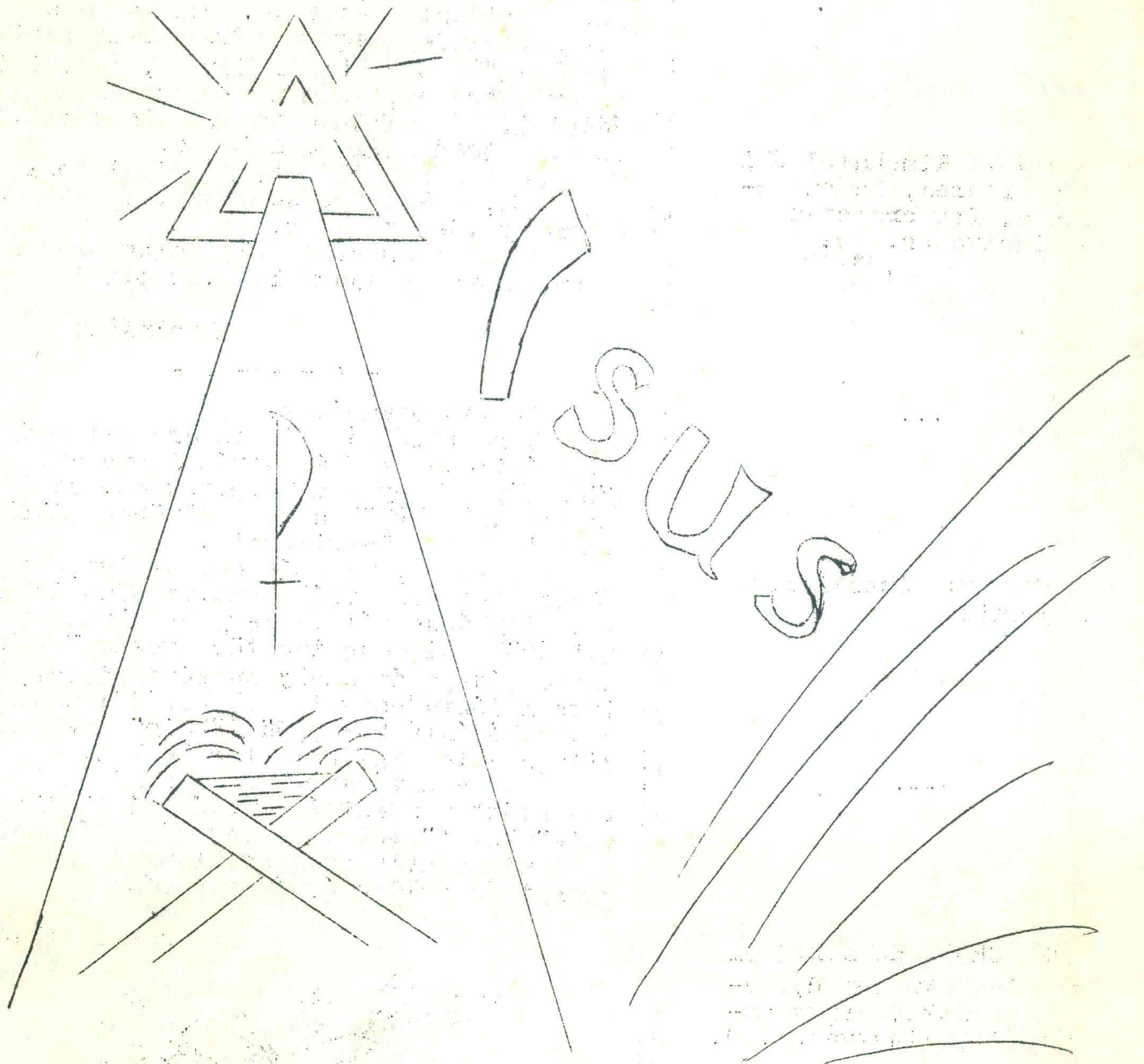

Horizonti

LIST ZA IZGRADNJU ZUPSKOG ZAJEDNIŠTVA

List za izgradnju žup-
skog zajedništva "HORI-
ZONTI", 18/25.12.1975.

IZDAJE: Rimokatolički
župski ured, Bačka Pa-
lanka, Trg bratstva i
jedinstva br. 30.

UREDJUJE: Župski zbor
suradnika

ODGOVORNI UREDNIK: La-
zar Ivan Krmpotić, Ba-
čka Palanka, Trg brat-
stva i jedinstva br.30.

List se izdržava dobro
voljnim priložima vjer-
nika

Dragi čitaoci!

Evo, bliži se i kraj godine. Predaje-
mo vam u ruke još jedan broj "Horizontata".
Prošlo je dosta vremena od kako ste posli-
jednji put primili vaš i naš list. Nadamo
se, ipak, niste zaboravili. U vezi s tim,
odlučili smo, da u buduće češće izdajemo
list.

Nije potrebno, bar na ovom mjestu, go-
voriti o Božiću, jednom od dva najveća bla-
gdana naše Crkve, o Blagdanu koji nam je
svima prirastao za srce. Svi sa posebnim
žarom očekujemo onu noć kada ćemo pomisli-
ti, i stiskom ruke i molitvom, pomiriti se
sa svom braćom, ne samo u našoj župskoj za-
jednici, našem dekanatu ili biskupiji, nego
sa svom braćom širom svijeta.

Sa takvim željama, u toj blagoslovlje-
noj noći, poklonimo se Isusu, i nek nam On
u srce ulije svoj mir!

Želimo vam svima blagoslovljen Božić
i sretnu nastupajuću 1976. godinu!

Uredništvo

- + - + - + -

Kedves olvasóink!

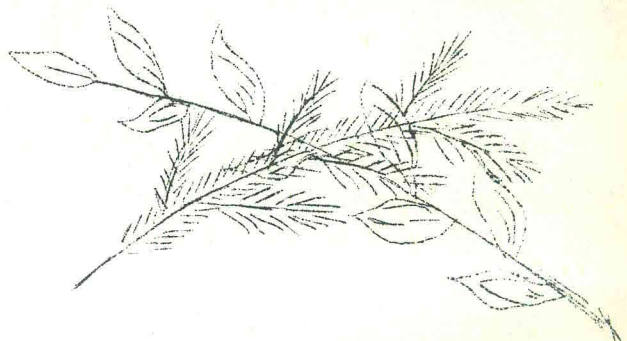
Vége felé jár már ez az esztendő is.
Már jó ideje nem láthatták lapunkat. Remél-
jük, azért, hogy nem feledtek el. Ezzel kap-
csolatban igérjük hogy a jövőben sűrűbben
jelenik meg a "Horizonti".

E helyen, véleményem szerint, nem szük-
séges a Karácsonyról írni. Mi újat is írhat-
nánk Egyházun két legnagyobb ünnepének e-
gyikéről? Mindannyian türelmetlenül várjuk
azt az éjszakát, amelyben kézfogással, imá-
inkkal, jókivánságainkkal, kibékülünk nem
csak plébániánkban, püspökségünkben, hanem
világszerte minden testvérünkkel.

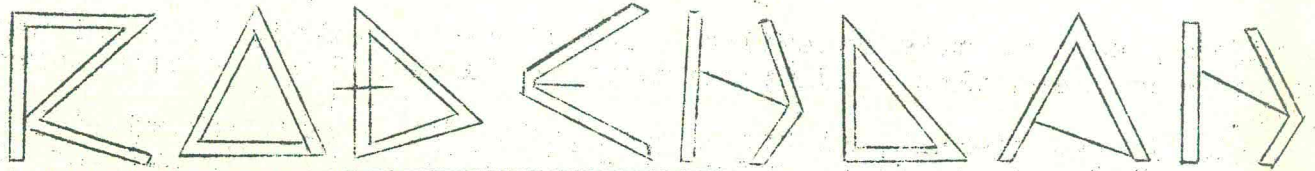
Ilyen kívánságokkal boruljunk le Jé-
zus előtt a szent éjben, és kérjük Őt hogy
szívünket töltse el szent békességével.

Mindannyiuknak kegyelemteljes Kará-
csont és boldog Új évet kívánunk.

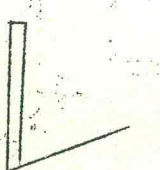
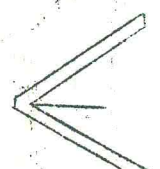
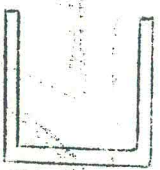
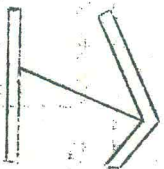
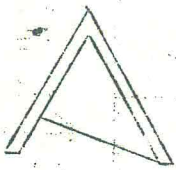
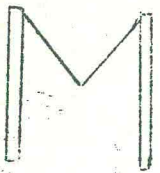
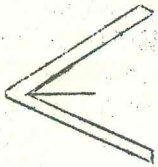
A szerkesztőség

Ulazimo u samo predvečerje ove čudesne svete Godine, koja je iznenadno prostrujila cijelim tajstvenim Tijelom - Crkvom, a osobito u samom Rimu, koji je ove godine bio "uzdignut brežuljak doma Gospodnjeg", kome su hrlili narodi, da se ondje, na Petrovu grobu, u zajedništvu sa "živim Petrom", obnove u vjeri i ljubavi. I dok još ova obnova traje, naši Biskupi u povodu 1000 godišnjice prvog marijanskog svetišta pozivaju, da se u smislu koncilskih smjernica, vratimo na same početke svoga kršćanskog bivanja. Ne samo da otmemo zaboravu neke povjesne podatke, nego da baš kušamo doći do onoga istinskog - izvornog u našoj vjeri, i to baš u onim trenucima, kada je Krist Isus postao naš Bog ili snama Bog - E M A N U E L. Želja je naše domaće Crkve, da otkapajući same početke našeg savezništva s Bogom, šikne jedna nova snaga, kao kad se otkopa zatrpano vrelo, te da ta snaga po ognju da sami zaživimo upravo tu živu i savezničku vjeru. Interesantno, da se u današnjoj svijesti nas vjernika, ni jedan naslov Isusa, kao mesije, manje ne spominje nego upravo to da je On Emanuel - sa nama Bog! Tako je bio shvaćan i življen u cijelom starom savezu. I Židovi su uvijek osjećali da je on s njima, samo dok su oni bili s njim. Vjernost je bila preduvjet, da se osjeti njegova blizina. Proroci su, pak stalno navijestali da će taj Bog u budućnosti još više biti blizi Bog, tj. s nama Bog - Emanuel! No on je, u svojoj neizmjerljivoj Ljubavi, premašio sva očekivanja, jer nitko nije mogao očekivati da će taj Bog, čiju su blizinu Izraelci osjećali u čudesnu stupu ili sjajnom oblaku, i na tolike druge načine tako zaskočiti čovjeka u ljubavi, da će se pojaviti među nama kao "Sin čovječji", nama u svemu ravan osim u grijehu. No ne zadovoljimo se time da ga promatramo kao Emanuela samo u božićnoj noći, nego ga gledamo kroz cijeli Njegov život upravo kao Emanuela, osobito kroz godine njegova djelovanja i naučavanja, pa kroz smrt i proslavu. On je htio da, jednom utjelovljen, ostane kao Emanuelo onog sretnog časa, kada će Emanuel biti sto-postotna stvarnost, to jest kada ga budemo gledali licem u lice, kada s Njime Nega budemo uživali u najpunijoj mogućoj mjeri. Isus Krist, dakle meni - nama, i u ovaj povjesni trenutak, mora biti Emanuel. Kako se to može realizirati ovaj čas? Veoma lako! On je ostao među nama u svojoj riječi, ali ne samo kao objaviteljski kodeks istina, nego kao neiscrpivo vrelo života ljudskoga i Božjega, no uz jedan jedini uvjet; da tu njegovu Riječ ne slušamo, ponavljamo, o njoj razmišljamo, nego da je jednostavno živimo! Isus je, nadalje, ostao među nama u presvetoj Euharistiji, gdje pod prilikama kruha i vina sakri svoje čovječstvo i Božanstvo, ali ne da nam to bude tajnom na kojoj će nas kušati, nego tajnom kojom će nas ishranjivati sve dotle dok se u našim dušama ne oblikuje Krist, da se mogne reći: Ne živim više je, nego živi u meni Krist! Isus je ostao u Crkvi kao zajednici, i u pojedinim službama unutar nje, u papinstvu biskupstvu... da bi nam osigurao svoju prisutnost

po riječi, koja se može autentično živjeti samo u Crkvi, te da bi nam osigurao sakramentalnu svoju prisutnost po Euharistiji i ostalim sakramentima.

Kako j kao vjernik, mi kao župska zajednica možemo doživjeti Isusa kao Emanuela? Samo uz jedan uvjet, a to je naša vjernost Njemu! Tko me ljubi moju će riječ držati, i k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti, njemu ću se objaviti, i sl. Drugoga puta nema, nego početi sa temeljitim življenjem Njegove Riječi, dubokim sakramentalnim životom, osobito euharistijskim, a sve to u toplom zajedništvu i krilu svete Majke Crkve, koja je samo Otajstveno Tijelo Isusa Krista u istinskoj ljubavi sa papom, biskupima, svećenicima i svim ostalim službama i slojevima Božjega puka. Sigurno ćemo osjetiti njegovu prisutnost među nama, osjetit ćemo da je Emanuel! Gospodina, daj nam to ovoga Božića doživjeti.

Vaš župnik

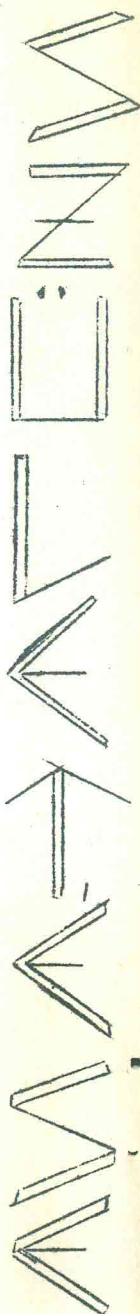
EMMANUEL

A csodálatos Szent év alkonyához közeledik. Ez az év bámulatosan áramlott át az Egyházon, a titokzatos Testen, különösen Rómában, amely az idén "az Úr hajlékának kimagasló dombja" volt. Rómába igyekeztek a népek hitben és szeretetben megújulni Péter sirján, közösségben az "élő Péterrel". És amíg ez a megújulás még tart, Püspökeink fől-szólítanak, hogy hazánk első Mária-kegyhelye ezredik évfordulója alkalmából, a zsinati utasításokat követve, forduljunk keresztény létünk kezdetleges forrásaihoz. Nem csak azért hogy egyes történelmi tényeket megmentünk a feledéstől, hanem azért, hogy megkíséreljük megközelíteni hitünk eredeti alapjait, éppen ebben a pillanatban, amikor Jézus Krisztus a mi Istenünk, helyesebben velünk Isten, EMMANUEL lett.

Egyházatyáinkat az a kívánság vezérelte, hogy Istennel való szövetségünk eredetét kutatva új erő szökelljen, mint amikor valami elveszett forrást ásunk ki, hogy ezzel az új erővel Istenbe és az Ő szövetségébe vetett élő hittel élhessünk.

Érdekes jelenség, hogy hívőink tudatában a megváltó Jézusnak egy megnevezése sem olyan ismeretlen mint éppen az hogy Ő Emmánuel - velünk Isten. A zsidók pedig éppen ilyen voltában ismerték az egész Őszövetségben. És valóban a zsidók csak akkor érezték hogy velük van, amíg ők vele voltak. Az ő hűségük volt az Ő közellétének előfeltétele. A próféták, emellett, szüntelenül hirdették, hogy a jövőben Isten még közelebb lesz, azaz Isten velük - Emmánuel lesz! Isten azonban végtelen szeretetében minden várakozást fölülmúlt. Senki nem is sejtette hogy Ő, akinek közelségét a zsidók annyiszor tapasztalták fényes felhő, lángoszlop, vagy égő bokor képében, Emberfiaként jelenik meg közöttünk, hogy a bűnt kivéve mindenben egyenlő lesz velünk.

Ne elégedjünk meg, azonban, azzal, hogy Jézust csak Karácsony éjjelén tekintsük Emmánuelnek. Tekintsük Őt annak

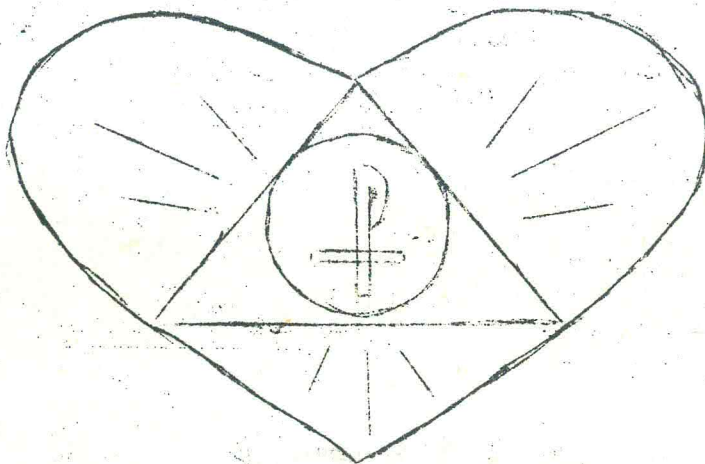

egész életén, tanításán keresztül, különösen pedig halálában és dicsőségében. Jézus maga is, miután megtestesült, Emmánuel akar maradni, mindaddig a boldog óráig, amikor Emmánuel teljes valóság lesz, amikor színről színre láthassuk Őt, amikor vele együtt Őbenne élvezzük a végső teljességig.

Jézus Krisztus tehát Emmánuel kell hogy legyen nekem-nekünk ebben a történelmi pillanatban. Hogyan valósíthatjuk ezt meg? Igen egyszerűen. Jézus velünk maradt Igéje által. Közöttünk maradt nem csupán mint az igazság hirdetője, hanem még inkább mint emberi és Isteni élet kimeríthetetlen forrása. Ez pedig csak akkor lehet, ha az Ő Igéjét nemcsak hallgassuk, ismételjük, gondolkodunk fölötté, hanem szerinte élünk! Jézus, továbbá, közöttünk maradt az Oltáriszentségben. A kenyér és bor szinai alatt elrejtette mind emberi mind isteni voltát. Nem azért tette ezt hogy ilymódon próbára tegyen minket, hanem azért mert ezzel a szent Titokkal táplálni akar minket. Ezáltal lelkünkben Krisztus alakul ki, úgyhogy az apostollal mondhatjuk: "Többé nem élek én, hanem Krisztus él bennem". Jézus közöttünk maradt az Egyházban a pápai, püspöki stb. tisztségekben. Közöttünk maradt Igéje által, valamint az Oltáriszentség és az összes Szentségek által.

Hogyan érezhetem meg Jézus - Emmánuel jelenlétét én mint hívő, vagy mindannyian mint közösség? Csak egy kell hozzá: a mi hűségünk. "Aki engem szeret, az én Igémet megtartja, hozzá jövök és nála fogok lakni, neki fogok megmutatkozni" stb. Az egyetlen helyes út: őszintén az Ő Igéje és a Szentségek, főleg az Oltáriszentség gyakorolásával élni, Jézus Krisztus titokzatos Teste, az Anyaszentegyház kebelében, buzgó szeretettel a Pápával, püspökökkel, papokkal és Isten népének többi rétegeivel. Ilymódon biztosan megérezzük hogy Isten velünk van, hogy Emmánuel. Kérünk, Urunk, add meg ezt megéreznünk ezen a Karácsonyon!

Plébánostok

Pripremio put Gospodinu

Snijeg već više dana pada, prestajući tek tu i tamo na čas, a i onča samo zato da bi već u idućem trenutku nastavio još žešće, kao da je u tim prekidima prikupljao snagu. Oštri planinski vjetar mu je pri tom izvršni saveznik. Nemilosrdno fijučući, kao da i glasom hoće zaplašiti ljude, uvlači se kroz dimnjake, vrata i prozore siromašnih kućica, i svojim reskim zvukom kao da se smije uzaludnim nastojanjima domaćina da ugrije kuću, koja se sastoji sva od jedne prostorije. Mnogobrojna djeca, jadno obučena, modrih usana, promrzlih udova, sjede oko ognjišta u želji da se ugriju. Mnoga od njih su i bolesna, najčešće zbog neishranjenosti, nedostatka odjeće i ogreva. Tako je gotovo u svakoj od dvadesetak kuća razbacanih po planini.

Selo je odsječeno od svijeta. U njemu vladaju zima i bijeda. Ceste nema, nikakove, ni u kome smjeru. Postoje samo kozje staze kroz planinu, po kojima je moguće ići jedino pješice, i tek dijelom jašući.

Ovako, u kratkim crtama, izgleda selo Dunav na Skopskoj Crnoj Gori, na granici Kosova i Makedonije, u kojem živi i djeluje sestra Otilija Krämmer. Iako iz vrlo bogate obitelji nekadašnjih vlasnika velikih i poznatih mlinova i drugih tvornica u Kljajićevu, obitelji koja je dala i jednog svećenika-sveučilišnog profesora, a čiji su članovi i danas imućni, s. Otilija je izabrala redovnički poziv. Posvetila se naviještanju Riječi u ovom zabačenom kraju naše zemlje. Prihvatila je sirotinju tog kraja, među ljudima čiji jezik i način života nije poznavala.

Došla je sa svojim susestrama u selo Binač na Skopskoj Crnoj Gori 1961. godine. Izgradile su ambulantu, i bavile se zdravstvenom skrbi, katehezom i podučavanjem stanovništva, pod krajnje nepovoljnim uvjetima.

Godine 1968. sestre su prešle u selo Dunav. Tu su izgradile samostan, a potom i ambulantu, pokraj crkve sv. Ane, koju je 1936.g. izgradio Msgr. Gnidovec, tadašnji skopski biskup. I sada rade tu, žive u oskudici, dijeleći tako sudbinu stanovništva. Ambulantu snabdijevaju uglavnom lijekovima koje dobiju sa strane. Toga smo i sami svjedoci, jer sakupljamo lijekove koji su našim bolesnicima preostali, pa s vremena na vrijeme uputimo paket od po 20-25 kg. na njihovu adresu.

Pored svoje neimaštine selo je i nepristupačno. Nikakve ceste nema, nema nikakvog prijevoza, a najbliža su im mjesta Gnjilane, i to na sedam, Kosovska Vitina na sedam, a Kumanovo čak na devet sati hoda.

"Da smo imali ceste" - piše s. Otilija našem župniku - "onaj mladić možda ne bi morao umrijeti". Riječ je o dvadeset dvogodišnjem mladiću iz njihova sela, koga je ranio medvjed u planini. Podlegao je ranama, jer nije bilo načina da ga blagovremeno prevezu do bolnice.

Ove godine je šumska uprava izgradila dio ceste. U nedostatku vlastitih sredstava, seljani i sestre obratili su se drugima za pomoć. Tako je i u našoj župi posljednje tri nedjelje provedena akcija, u kojoj smo sakupljali priloge u tu svrhu.

Veseli nas saznanje da smo i ovog Došašća svojim prilozima, odricanjima i molitvama nešto učinili za Isusa, da smo mu stvarno pripremili makar dio puta. Radost nam prožima duše, jer smo doprinijeli da naša subraća, makar i za jedan korak, krenu ka boljem, ljudskijem životu.

Jani

Készítsük elő az Úr útját

Már néhány napja esik a hó. Időnként eláll egy kicsit, de akkor is csupán azért hogy már a következő pillanatban annál hevesebben folytassa, mintegy erőt gyűjtve a szünetekben. Remek szövetségesre talált az éles hegyi szélben, mely kegyetlenül süvítve, mint ha azzal is ijesztené a népet, a kéményeken, ajtó- és ablaknyílásokon keresztül húzódik be a szegény házikókba. Vészjósló hangjával kigúnyolja a házigazda hiábavaló fáradozását, hogy a csupán egy helyiségből álló kis házat bemelegítse. A sok gyerek silány ruhácskákban, fagyos takokkal, fogvacogva szorong a tűzhely körül egy kis meleget remélve. Nagy számuk beteg, főleg a koszt, ruha, tüzelőanyag hiánya miatt. Így van ez mindenütt a hegyen szétszórt házikókban.

Az elszigetelt falucskában a hideg és a szegénység uralkodnak. A hegyi utakon csak gyalog vagy részben ló- vagy szamarhátton lehet elmenni.

Röviden így néz ki a Skopska Crna Gora-i Dunav falu, amelyben Krämmer Ottilia nővér él és működik. Ottilia nővér gazdag család gyermeke, szülei Bácskaszerte ismert malom- és gyártulajdonosok voltak, s még most is igen vagyonosak. Fivére pap, egyetemi tanár Rómában. Ennek ellenére is az apácai hivatást választotta. Magára vállalta Isten Igéjének hirdetését ebben a szegény környezetben, ennek a népnek, melynek sem nyelvét sem életmódját nem ismerte.

Nővértársaival 1961-ben jött a Skopska Crna Gora-i Binač faluba. Binačon a nővérek egészségházat alapítottak, és a végsőkéig kedvezőtlen körülmények között egészségügyi gonddal, hit- és közoktatással foglalkoztak.

1968-ban Dunav faluba költöztek át, és még ma is ott élnek. Kolostort, majd egészségházat építettek a szt. Annának szentelt templom mellett, amelyet 1936-ban épített Msgr. Gnidovec, az akkori skopjei püspök. Gyógyszertárukat főleg másoktól kapott gyógyszerekkel látják el. Ezt magunk is jól tudjuk, mert fölmaradt orvosságainkat összegyűjtjük, majd időnként elküldjük nekik.

Szegénysége mellett a falu még messze is van a nagyobb helységektől, utaktól. Semmiféle út nem vezet, semmilyen jármű nem közlekedik a faluból, a legközelebbi helységek pedig, Gnjilane hét, Kosovska Vitina hét, Kumanovo pedig kilenc óras járásnyira vannak.

"Ha rendes utunk lett volna" - írja Ottilia nővér plébánosunkhoz irt levelében - "annak a fiúnak talán nem kellett volna meghalnia". Egy Dunavi 22 éves ifjúról van szó, akit egy medve súlyosan megsebesített a hegyben. Nem volt rá lehetőség hogy idejében kórházba szállítsák, úgyhogy még útközben kiszenvedett.

Nemrég az erdészeti hivatal megkezdte az út építését. Mivel saját eszközeikből nem tudták volna véghezvinni a vállalkozást a falubeliek és a nővérek másokhoz fordultak segítségért. Az elmúlt három vasárnap a mi plébániánkban is gyűjtést szerveztünk, és adományainkat elküldjük nekik erre a célra.

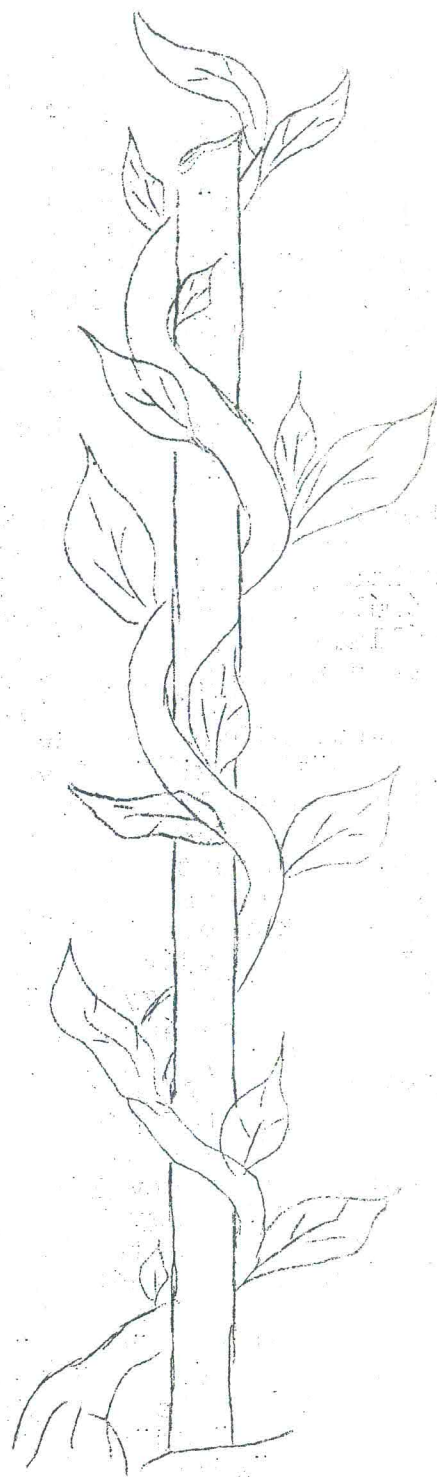
Örömmel állapíthatjuk meg hogy ebben az Adventben is adományainkkal, imáinkkal, segítettünk Jézusnak, hogy valójában, legalább részben, utat készítettünk neki. Lelkünket öröm árasztja el, mert hozzájárultunk ahhoz, hogy testvéreink még egy lépést tehettek egy jobb, emberhez méltóbb élet felé.

Jani

++++
 NAŠI POKOJNICI
 ++++

TOMA ISTVÁN	+ 31. 3.
ROZINA FILIPOVIĆ	+ 1. 5.
PELVAY GYULA	+ 19. 5.
MOLNÁR JÓZSEF	+ 26. 5.
MANDICA ANUSIC	+ 29. 5.
TAKÁCS JÁNOS	+ 1. 6.
CSEVÁRI ANNA	+ 3. 6.
FRANJO ĐURČAK	+ 8. 6.
TEREZIJA SCHRODER	+ 22. 6.
PÁLFFI FERENC	+ 28. 6.
BENEDEK MÁRIA	+ 29. 6.
PETAR HORAK	+ 3. 7.
RUDOLF REMLINGER	+ 7. 7.
STEFAN ZWOLSKI	+ 11. 7.
SZUCS ANDRÁS	+ 11. 7.
ALOJZIJE BUŽAK	+ 27. 8.
PAVAO MISKOVIĆ	+ 31. 8.
AGNEZA NAGY	+ 3. 9.
JAKOB DŽINIC	+ 8. 9.
JOSIP HORNJICEK	+ 9. 9.
SZUCS GYORGY	+ 21. 9.
MAGYAR ERZSÉBET	+ 15. 10.
TOMO ČIZMAĐIJA	+ 28. 10.
ELIZABETA ŠTETNER	+ 3. 11.

N A Š E T E M E

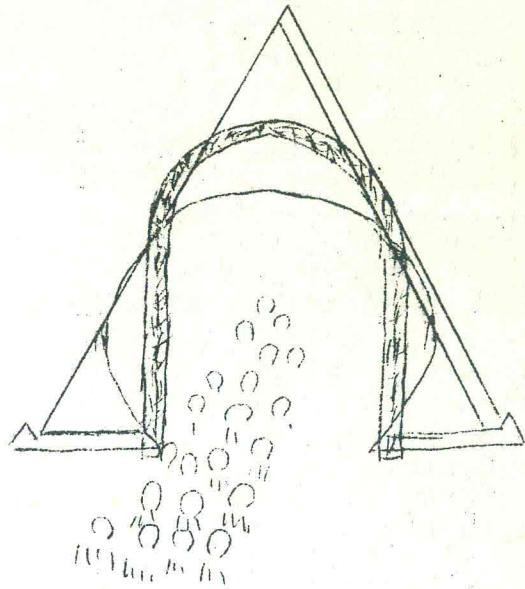
U R I M U

Nestaju dani, nestaje vrijeme. Nešto se dešava i sve se odvija tako munjevito, da se jedva može razumom pratiti. A ovdje smo se skupili u centru našega vjerskog života, i iščekujući, zaboravili na vrijeme, kao da je stalo. Ustalasala mladost u rijekama se sliva na mali trg u Castel Gandolfu. Idemo na susret sa Svetim Ocem. Satima se tiskamo kroz razdraganu i raspjevanu masu. Crni i bijeli, iz bogatih i siromašnih zemalja, u glás pjevano i čekamo pojavu pape Pavla VI. U podne, sa zvukom zvona, stupa na balkon starac, usred opće razdraganosti mladih iz svih krajeva svijeta. Od govora na pet svjetskih jezika, istina, nas četvoro iz Palanke malo smo razumjeli. Ali pojava tog čovjeka, iz koga zrači vječnost, energija i mir, prosto naš je hipnotizirala. Naše je uzbuđenje dostiglo vrhunac. Španci, Nigerijanci, Škoti, Jugoslaveni i svi drugi, pljeskali smo i mahali.

Kada sam saznao za svetoga dišnje hodčašće u Rim, znao sam da ću se i ja priključiti. Malo me je iznenadilo, da nas je iz Palanke samo četvoro, ali smo se u društvu Somboraca, Subotičana, Monoštoraca, Zrenjaninaca, Zagrepčana i ostalih, sasvim fino osjećali, i putovanje autobusom bilo nam je prijatan doživljaj.

U Padovi smo posjetili grob našeg zemljaka o. Leopolda Mandića. Tu smo se posebno sjetili naše župe i župljana, prislomivši dlan na hladnu ploču nadgrobnog spomenika i moleći oca Mandića za zagovor i pomoć.

U Padovi smo posjetili i baziliku sv. Antuna Padovanskog.

R Ó M Á B A N

Múlnak a napok, suhan az idő. Valami történik, úgyhogy minden rohamosan múlik. Itt azonban, hitünk központjában, az idő mintha megállt volna. Megtorpantak az évek a merev köfalak között. Az ifjúság hullámokban özönlött a Castel Gandolfoi térre. Ezen a napon fogadta a Szentatya a világ fiataljait. Órákig tolongtunk az éneklő és ujjongó tömegben. Fekete és fehérbőrűek, gazdag és elmaradott országokból, közösen énekelünk amíg VI Pál pápa megjelenését vártuk. A déli harangszóval, ujjongás és örömkialtások között, megjelenik Péter utóda. Őt világnyelven intézett beszédet hozzánk, melyből igaz a felét sem értettük, de a bizalom, a béke és az örökkévalóság sugárzott megjelenéséből. Valósággal elragadtatott bennünket. Spanyolok, nigériaiak, skótok,

Obišli smo grob sv. Ante i vidjeli mnogobrojne relikvije, među kojima je najznačajnija Svečev jezik.

Na svom putu posjetili smo još značajnijih crkava, među bazilike Sniježne Gospe, Iv. Lateranskog i sv. Pavla izvan zidina, u kojoj su slike svih dosadašnjih papa.

U Rimu smo obišli i katakombe sv. Kalista. Posebno nas je impresionirala vjera prvih kršćana, koji su se u doba progona sakupljali u tim mračnim i hladnim podzemnim prostorijama. Tu, u kolijevci kršćanstva, shvatili smo do kraja koliko je istrajnost, koliko požrtvovanje potrebno, ako čovjek želi stvarno živjeti svoju vjeru.

Poseban utisak na nas ostavio je trenutak, kada smo u Vatikanu, u bazilici sv. Petra, prolazili kroz Sveta vrata. To su jedna od vrata koja iz predvorja vode u unutrašnjost bazilike, a otvaraju se izuzetno svakih 25 godina, u Svetoj godini, pa se na koncu godine opeć zazidaju. Nakon toga odmah je u bazilici održana i zajednička sv. Misa za sve hodočasnike.

Svi ovi doživljaji potakli su nas da ozbiljnije promislimo o našem vjerskom životu. Tako nam je dobro došlo to hodočašće, u vrijeme kada smo malaksali, i sve manje prakticirali svoje kršćanstvo. Tek ovdje, na vrelu, čovjek vidi koliko je daleko od stvarnosti, i zanosi se kojekakvim nebitnim stvarima. Ovdje sam shvatio suštinu Svete godine. Sveta je utoliko, ukoliko se oslobodimo svojih skučenih okvira svakodnevice, i usmjerimo pogled neprijed, prema sutra, i prema svome bližnjemu.

-ri

jugoszlávok és a többiek, közösen éljeneztünk és üdvözöltük Főpásztorunkat.

Mikor megtudtam hogy a mi hitközösségünkben is lesz zárandokolás Rómába, az ifjúság részére, tudtam hogy én is ott leszek. Egy kissé furcsáltam hogy csak négyen indulunk Pálánkról, de annál kellemesebb volt az utazás a zombori, monostori, zrenjanini, szabadkai és zágrábi ifjakal.

Pádovában meglátogattuk Lipót atya sírját ahol imáinkban megemlékeztünk az itthonmaradottakról. Azután megtekintettük a szt. Antal bazilikát és e szent szerzetes ereklyéi előtt megbékélésért fohászoktunk.

Rómában megtekintettük a legismertebb templomokat: a Santa Maria Maggiore, Lateráni szt. János, majd a szt. Pál bazilikát. Ez utóbbiban az összes eddigi pápák arcképei láthatók. Külön élmény volt számunkra a minden huszonötödik évben megnyitandó Szent ajtón mennünk a szt. Péter bazilikába. A Szentév befejeztével az ajtó ismét be lesz tapasztva.

Mindezek a káprázatos építmények nem keltettek olyan benyomást, mint a szt. Kallisztus katakombák. Megrázó, s egyben elragadtató az első keresztények buzgósága és kitartó hite. Mire képes az ember rendületlen hite, el sem tudtuk képzelni! Bármennyire sanyargatva voltak, mindig újra és újra összegyűltek itt az Eucharisztia megünneplésére.

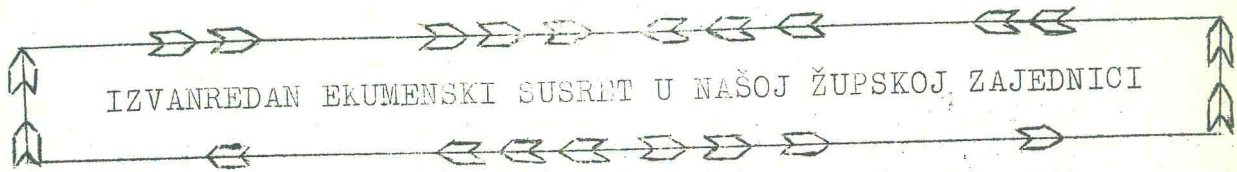
Mindez arra készítet bennünket, hogy konolyabban belegondoljunk életünkbe. Nagyon is jól jött ez az út hitünk forrására, mert igen elszányult keresztény eszménk. Bizony meggyöztünk arról, hogy igen távol vagyunk a helyes úttól, és holmi jelentéktelen dolgok után kapkodunk. Végülis itt rájöttem arra, hogy mit is jelent a Szentév. Ugyanis annyiban szent, amennyiben sikerül változtatni megszokott életmódunkon, mégpedig úgy hogy a jobb és szebb jövő elé nézünk, valamint elfelejtett felebarátunk felé, aki itt mellettünk él.

-ri

IZVANREDAN EKUMENSKI SUSRET U NAŠOJ ŽUPSKOJ ZAJEDNICI

29. listopada posjetio je našu župsku zajednicu o. ZOSIM HILENDARAC, pravoslavni monah iz Atosa, iz srpskog nacionalnog manastira Hilendara, starog duhovnog središta, u kojem se je odgojio i sv. Sava, osnivač crkvene samostalnosti među Srbima, i ostali veliki i značajni ljudi iz prošlosti Crkve Božje među Srbima. Otac Zosim je bio član delegacije spomenutog samostana na svečanostima u povodu 800. godišnjice rođenja sv. Save, koje su se tih dana odvijale u Beogradu. U Bačkoj Palanci se našao na proslavi Hrišćanske bratske zajednice, tj. njezine zaštitnice svete Petke, gdje se je upoznao sa župnikom, koji ga je pozvao da posjeti našu župsku zajednicu i pribiva na sv. Misi. Bilo je to prvi put u njegovu životu, i to na hrvatskom jeziku, tako da je sve mogao bez poteškoća razumjeti. Veoma se je rado odazvao pozivu. U pratnji

svoga prijatelja, čiji je gost bio, pribivao je na sv. Misi, koja je bila prikazana na tu nakanu, i sva prožeta ekumenским idejama. Vrhunac slavlja je bio poljubac mira, kojega je župnik dao gostu, naglašavajući, pri tome, da je to poljubac njegov, ali i cijele naše župske domaće Crkve, i cijele Rimske Crkve, njemu, o. Zosimu, njegovoj hilendarskoj Zajednici i cijeloj Istočnoj Crkvi. I za vrijeme Mise o. Zosim je sa velikom pažnjom i interesom pratilo same obrede, pjevanje, i sve što se je zbivalo. Poslije liturgije, o. Zosim je bio gost na skromnim agapama kod župnika i njegovih suradnika, koji su se našli. U ugodnom višesatnom razgovoru, župnik se je informirao o životu monaške zajednice na Atosu, kao i o stanju i pomjerima u Pravoslavnoj Crkvi u Grčkoj. Gost je srdačno pozvao domaćina da posjeti sv. Goru Atos, kao gost samostana Hilendara.

SPOMENIMO SE...

Ovoga ljeta ugasio se život još jednog člana naše zajednice. Još jedna duša napustila je ovozemaljski, da bi uživala, vjerujemo u to, i za to molimo, u blaženstvu rajskog života.

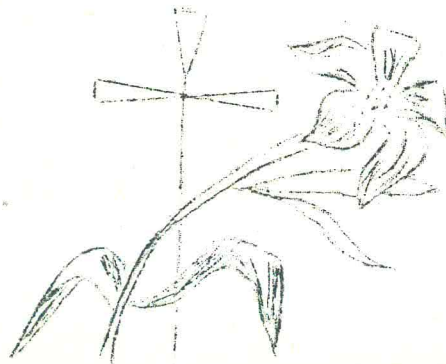
U kraljevstvo Božje preselila se duša naše stare tete Reze, koju smo svi dobro poznavali, i koja je zaslužila da se o njoj napiše par riječi. Zaslužila je to, ne samo zbog njene čudne i tužne smrti, nego i zbog skromnog, tihog života, za kojega je, koliko je to bilo u njenoj moći pomogla ovu zajednicu.

Reći ćete - umirali su i drugi, koji su pomagali zajednicu, pa o njima nitko nije pisao. - Da, bilo je i drugih. Međutim, nitko od njih nije umro ovakvom smrću, smrću nad kojom bi se trebali zamisliti ne samo članovi naše župske zajednice, nego i malo širi krugovi.

Stanovala je u kući u kojoj je bilo još stanara. Često je stajala pred kapijom na ulici, redovno dolazila na misu, i uvijek je bila vesela. Umrula je, očekivali bismo iz ovoga, okružena brigom i njegovom svojih najbližih, prijatelja i susjeda, jer i najgori čovjek ima nekog pokraj sebe u svom poslijednjem času. Očekivali bismo da je na svoj poslijednji put ispraćena od strane svećenika, primivši Sakramente umirućih i sve potrebne počasti kao jedan dobar kršćanin. Ali nije bilo tako. Odjednom Reza je prestala dolaziti na Misu, nije više stajala na ulici. Ali to kao da nitko nije primjetio, pa čak ni najbliži susjedi, koji su je, inače, sigurno vidjali svaki dan. Čak ni oni nisu primjetili da stvari ne teku ustaljenim tokom, i nisu našli za potrebno da pokucaju na Rezinu vrata. Ovo je nepobitan dokaz otudjenja, koje zahvata sve nas, nad kojim se svakako treba duboko zamisliti, i kome se treba odlučno suprotstaviti. Zar su i ljudi, koji su živjeli u istoj kući sa Rezon, odjednom zaboravili da je ona ikad postojala? Ne, ovo nije, i ne može biti u redu!

I jednom, kad se netko sjetio da bi se Rezi moglo nešto desiti, bilo je već kasno. Možda se nje još izvjesno vrijeme nitko ne bi ni sjetio, da se dvorištem nije proširio nepodnošljivi zadah iz njene sobe. Konačno, ona je na neki način nekoga morala podsjetiti na sebe. Ali nitko nije pomislio da će to biti baš ovako. Naime, kada su se konačno sjetili pogledati u njezinu sobu, pred njima se ukazao stravičan i nimalo prijatan prizor. Reza je ležala mrtva već nekoliko dana, i naduvala se toliko, da joj je stomak prsnuo, a tragovi su se ocrtavali čak i na stropu. Zadah je bio toliko jak, da se nije mogao ni sprovesti valjano održati, te je župnik slijedećega dana izišao i obavio obrede pokopa.

Možemo li, a da se ne upitamo, da li je to u redu?

Karlo

EMLÉKEZZÜNK MEG...

A nyáron eltávozott közülünk még egy hivőtestvérünk, át-
lépve az élet határát. Hisszük, és kérjük a jó Istent, adja meg
Rézi néninek az örök boldogságot.

Jól emlékezünk még erre a magányos nénire, nem csak külö-
nös és elszomorító halála révén, hanem egyszerű, csendes és tevé-
keny élete miatt. Igaz, mások is meghaltak, akik életükben segítet-
ték egyházközösségünket, mégsem irtunk róluk. Ilyen módon, azonban,
egyikük sem halt meg mint ő. Igazán elgondolgotató az eset. Nem-
csak egyházközösségünk mulasztása ez, hanem szélesebb köröké is.
Rézi néni több lakóval élt egy tető alatt. Sokszor a kapuban lát-
hattuk, és rendszeresen járt szentmisére is. Mindig vidáman batoz-
gatott közöttünk. És egy forró nyári napon többé nem jött közénk.

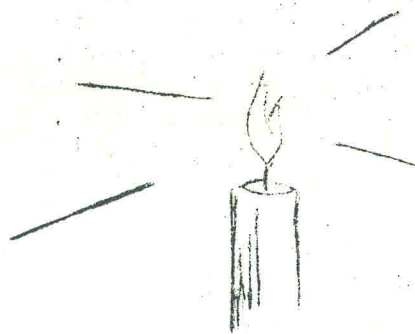
Ezt követően azt gondolhatnánk, hogy legközelebbjei, és a
szomszédok gondozása között halt meg, mert az utolsó óráján minden
embernek van valakije aki gondját viseli. Továbbá, elvárhattuk hogy
utolsó útjára a haldoklók Szentségével ellátva, keresztényhez illő
tisztességgel kísértük, de nem így történt.

Azonban, hiányát mintha senki sem vette volna észre, még
a legközelebbi szomszédok sem, akik között élt. Nem furcsáltak hogy
többé nem látták Rézi nénit, senki sem érdeklődött felőle. Ez az
egymásközötti elidegenedés megrázó bizonyítéka. Ennek mindannyian
okai vagyunk, ezért nagyon bele kell gondolnunk. Erélyesen útját
kell állnunk a közömbösségnek. Csak úgy elfeledkezünk embertestvé-
rünkről aki közöttünk él vagy élt? Emberek, hát rendjén van ez? Így
kell ezt csinálni?

Amikor végre valakinek eszébe jutott hogy talán valami
történt Rézi nénivel, nagyon késő volt már. Talán még akkor sem ju-
tott volna eszébe senkinek; de az udvart elviselhetetlen szag áraszt-
totta el. Utóvégre, valami módon magára hívta valakinek a figyel-
mét. Azért nem gondoltuk volna, hogy ez lesz rá az egyetlen mód. Mi-
kor végre valaki szobácskájába nyitott, volt mit látnia. Rézi néni
már néhány napja holtan feküdt, és teste annyira fölfújódott, hogy
kifakadt, úgyhogy nyomot hagyott a mennyezeten is. A kibíratatlan
szag miatt a plébános sem végezhetette el rendesen a temetést. Csak
másnap ment ki a temetőbe a szertartást lebonyolítani.

Ilyenkor fölmerül a kérdés: hát rendjén van ez?

Karlo

VIJESTI I OBJAVIJEŠTI

PROSLAVLJEN SVE-
CENIČKI MISIJSKI
DAN U ŽUPI

Na spomendan sv. Franje Ksaverskog, 3.12. o.g., u našoj župi su proslavili svećenici Bačkog dekanata svoj svećenički misijski dan. Papinski Misijski dokumenti preporučuju da svi slojevi vjernika prihvate i zavole misijsku zadaću! Zato je svećenicima Crkva odredila, kao nebeskog zaštitnika, sv. Franju Ksaverskog, a njegov blagdan kao svećenički misijski dan. Toga dana su se svećenici našeg Dekanata, njih devet, okupili i održali za sebe misijsku duhovnu obnovu. Predavanje o "Misijskim zadacima pokoncilске Crkve" na temelju dokumenata II Vatikanskog Koncila, održao je biskupijski direktor Papinskih misijskih djela za našu Biskupiju, MIHAEL ZOLAREK, župnik iz Selenče. Nakon diskusije, te Pokorničkog bogoslužja, bila je svečana koncelebracija za potrebe misija. Tom koncelebracijom bila je obilježena i godišnjica posvete naše župne crkve.

SVEĆENIČKA I RE-
DOVNIČKA ZVANJA
IZ NAŠE ZAJEDNICE

7.12. o.g. u Subotici, Pfeiffer Jakob je primio red djakonata. Ovaj mladi djakon potječe iz naše župe, premda mu roditelji sada žive u Baču. Bio je povezan sa našom zajednicom, te je, slijedeći Božji poziv, pošao naviještati Njegovu veselu vijest. Pošto je završio svoje školovanje na bogosloviji, iduće godine bit će redjen i za svećenika.

U Zagrebu je, na dan Velike Gospe, 15.8.1975.g., položila vječne zavjete s. Aneta (Evica) Zarić. To je još jedna naša župljanka, koja je svoj život posvetila službi Kristu, i tu svoju odluku ovaj put i potvrdila svojim svećanim vječnim zavjetima, prihativši neopozivo pravila siromaštva, čistoće i poslušnosti, Družbe sestara sv. Vinka Paulskog.

Sa izuzetnim veseljem objavljujemo vijest o još jednom zvanju iz naše župe. Janko Kiš, koji je već više godine služio kod Oltara kao ministrant, nakon završetka obnovne škole, u svojoj školskoj godini stupio je u sjemenište. Sjećamo se kako je i ovdje bio aktivan, podučavajući mladje ministrante, te organizirajući susrete sa ministrantima drugih župa. Pratimo ga svojim molitvama, da istraje na svom putu, na veću slavu Božju, i na korist svem narodu Božjem.

BLAGOSLOV
GROBLJA

Tokom ove godine obnovljena je kapela na našem groblju, pri čemu su se mladi članovi naše zajednice svesrdno angažirali, te u slobodno vrijeme, dobrovoljnim radom doprinijeli što uspješnijem obavljanju posla. Tako je 16.8. o.g., na dan sv. Roka, zaštitnika našega groblja, naš biskup, Msgr. Matiša Zvekanović, obavio blagoslov groblja i kapele, te posvetu oltara u njoj. Za tu priliku ekshumirani su posmrtni ostaci svih svećenika, koji su pokopani u našem groblju, te su stavljeni u zajedničku grobnicu. Posebno je to učinjeno i sa ostacima časnih sestara koje ovdje počivaju.

O. LEOPOLD MANDIĆ PRED BEATIFIKACIJOM

Iz katoličkog tiska saznajemo da je naša Biskupska konferencija sa ovogodišnjeg jesenjeg zasjedanja uputila molbu papi Pavlu VI, da bi slugu Božjega, o. LEOPOLDA MANDIĆA, kapucina, (1866-1942) proglasio blaženim. Beatifikacija je predviđena za dan 2.5.1976. godine. Nadamo se da će se tom slavlju našeg Božjeg uгодnika pridružiti i naša župska zajednica.

LIPÓT ATYA BOLDOGGÁ AVATÁSA

A katolikus sajtó értesítése szerint, a jugoszláv Püspöki konferencia az idén azzal a kéréssel fordult VI Pál pápához, hogy Isten szolgáját, a kapucinus Lipót atyát (LEOPOLD - BOGDAN MANDIĆ - 1866-1942) boldoggá avassa. A boldoggá avatást 1976. május 2.-ára tüzték ki. Reméljük hogy ezen az ünnepségen rész vesznek a mi hívőink is.

VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI

MARIJANSKA GODINA

Naši biskupi na svom proljetnom zasjedanju odlučili su da 1976. godina, tj. od 8.9.1975. - 8.9.1976., bude naša MARIJANSKA GODINA, a u povodu tisućugodišnjice prvog Hrvatskog svetišta Gospe od Otoka u Solinu kod Splita. To je svetište sagradila hrvatska kraljica Jelena (Majka sirota i udovica). Tim povodom bit će organizirane mnoge manifestacije vjere i duhovne obnove diljem cijele domovine. U tom sklopu bilo je hodočašće Bačkih podunavskih Hrvata u Olovo na blagdan Žalosne Gospe, zatim veoma uspješna devetnica u čast Bezgrešnoj u subotičkoj katedrali od 29.11. - 8.12.o.g., na kojoj su se, kao propovjednici, izredali upravitelji gotovo svih većih Marijanskih svetišta u domovini. Odaziv vjernika je bio veoma lijep. Podijeljeno je kroz devetnicu oko 7000 sv. Pričesti.

Naš domaći biskup je svojom propovijedju u samom svetištu Gospe od Otoka 8.9.1975., sa Splitskim metropolitom dr. Franom Franićem, otvorio ovu jubilarnu godinu!

MÁRIA-ÉV

Püspökeink az idén, tavaszi Összejövetelükön, határozatot hoztak arról hogy az 1976-os évet Mária-évnak kiáltják ki, amely 1975.szept.8.-ától 1976.szept.8.-áig tart. A Split melletti Solini Szüzmária búcsúhely, ugyanis, ezeréves fennállásának évfordulóját ünnepli. Ezt a búcsúhelyet Ilona horvát királynő alapította. Ez alkalomból hazánk szerte számos ünnepség lesz megtartva a hit és megújulás nevében. Így a dunamenti horvátok Olovoba zárandokoltak a Fájdalmas Szűz ünnepén. A szabadkai székesegyházban a Szeplötelen Fogantatás ünnepe alkalmából sikeres ajtatósságot tartottak meg ez év nov. 29.-étől dec. 8.-áig. Szentbeszédet mondott hazánk vala mennyi Mária-kegyhely vezetője. A hívők szép számban vettek részt. Az ajtatósság idején kb. 7000 hívő járult Szentáldozáshoz.

A mi püspökünk dr. Frano Franić spliti érsekkel együtt, f.év szeptember 8.-án mondott ünnepi szentbeszédével a solini Mária-kegyhelyen, megnyitotta ezt a jubiláris évet.

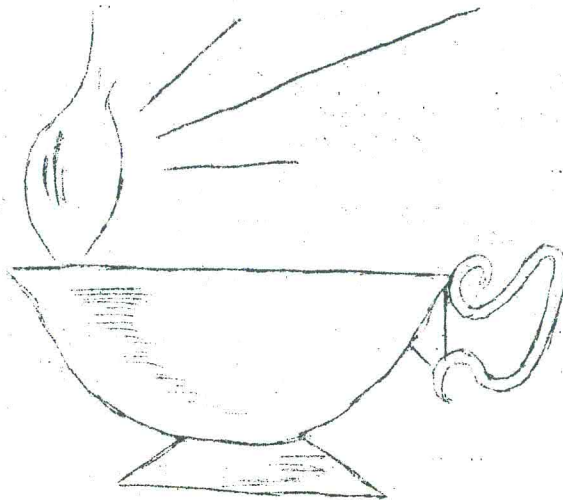

VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI + VIJESTI + OBAVIJESTI

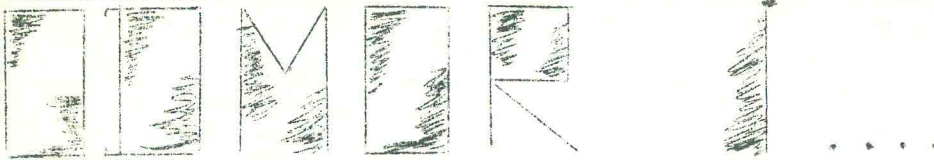
PREMJESTAJI

Iz naše župe je u rujnu ove godine otišla s. Anastazija Stanić Premještena je u župu Podravski Kloštar.

S. Anastazija je došla u našu sredinu prije deset godina, 1965.g. Bila je sakristanka, a potom i kuharica. Jedno vrijeme bila je predstojnica časnih sestara u našoj župi. Upoznali smo je kao marljivu, skromnu redovnicu. Nije se ustručavala raditi ni najteže poslove, a bila je uvijek prisutna među nama svojim tihim osmjehom, prijateljskom riječi. Želimo joj da u novoj sredini nastavi djelovati sa istom onom predanošću, kako je to i ovdje činila, zahvaljujući joj pri tom za sve što je u našoj sredini učinila na širenju Kraljevstva Božjeg. Iz Zagreba je u našu župu došla s. Simeona Capran. Primila je ovdje dužnost kuharice. Zaželimo joj dobrodošlicu u našu sredinu, i pomozimo joj da među nama osjeća da je među prijateljima.

DOSLOVNO

- Mariceeee!
- Molim, mama!
- Jesi li upalila televizor?
- Jesam, mama, već je i zavjese uhvatio plamen!

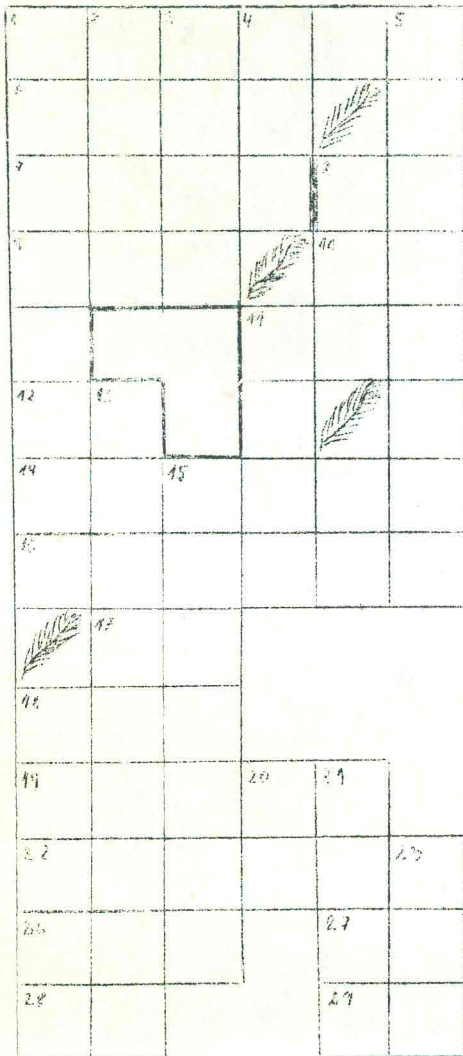
POZNAVALAC

- Vidiš ovu violinu? Nju je izradio lično majstor Stradivarijus. Stara je preko 400 godina!
- Tko bi rekao? A svira kao nova!

K R I Ž A L J K A

- VODORAVNO:
- 1.- Bogorodica,
  - 6.- Kororalno ostrvo,
  - 7.- prošle godine,
  - 8.- Uzvik,
  - 9.- Jezero u sev.Americi,
  - 10.- Predlog,
  - 11.- Grad u Francuskoj,

- 12.- Auto oznaka Sarajeva,
- 14.- Unutrašnji organi (mn),
- 16.- Ono što je sa sela,
- 17.- privremena registracija,
- 18.- JIS
- 19.- partner,
- 22.- Moderan,
- 26.- Japansko m.ime
- 27.- izvrsno,
- 28.- Ludolfov broj,
- 29.- Mojsijev brat,

USPRAVNO:

- 1.- Centralna ličnost Božića,
- 2.- Opštinsko područje,
- 3.- Pliva pod vodom,
- 4.- Veznik,
- 5.- Prvak među anđelima,
- 8.- Žensko ime,
- 11.- Trčanje u prirodi,
- 13.- Sleteti na zemlju,
- 15.- Zarobljeništvo,
- 18.- Marijin zarušnik,
- 20.- loom²,
- 21.- Četka,
- 23.- spckoj,
- 24.- Pokazna zamenica,
- 25.- Latinska negacija.

